నవల

ఛానెల్ 18

ఎ.ఎన్.జగన్నాథశర్మ

ఛానెల్‌- 18

(నవల)

ఎ.ఎన్. జగన్నాథశర్మ

చినుకు ప్రచురణలు

విజయవాడ

CHANNEL-18 (Novel)

---

by

A.N. JAGANNADHA SHARMA

mobile : 99854 67222

jagannadhasharma@gmail.com

© : Writer

First Edition : July 2011

Publisher : **CHINUKU** Publications
Datta's Nayabazar,
Opp: Raj Yuvaraj Theatres
Gandhinagar, Vijayawada-520003
Cell: 98484 32208, 0866-6640595

Cover designed by : Ramanajeevi

Layout designed by : K. Rama Krishna

Price : **Rs. 120**

Printed at : Swamy Offset Printers
Gandhinagar, Vijayawada-3

అయలసోమయాజుల నీలకంఠేశ్వర (ఎ.ఎన్) జగన్నాథశర్మ 13.4.1956లో పార్వతీపురంలో జన్మించారు. చిన్ననాటి నుండి కథల పట్ల మమకారం పెంచుకున్న ఈయన పదిహేనవ ఏటనే కథలు రాయడం ప్రారంభించారు. ఇప్పటి వరకు సుమారుగా అయిదువందల కథలు రాశారు. వీరి రాజధాని కథలు (యువ మాసపత్రిక), మా ఊరి కథలు (పల్లకి వార పత్రిక), అగ్రహారం కథలు (ఆదివారం ఆంధ్ర జ్యోతి) పాఠకుల ఆదరణ పొందాయి. కథలతో పాటు అగ్రహారం, శౌర్యచక్ర, చార్మినార్, ఇక్క డంతా క్షేమం నవలలు రాశారు. సినిమా, టి.వి. రచయితగా కూడా వీరు ప్రసిద్ధులు.

అరణి, అనీలజ వీరి కలం పేర్లు.

అనేక ప్రపంచ ప్రఖ్యాత కథలను వీరు తెలుగులోకి అనువదించారు. వీరు అనువదించిన ప్రపంచ జానపద కథలు ‘పాలపిట్ట’, కథాసంకలనం ‘పేగు కాలిన వాసన’, ‘మహా భారతం’, నవ్య వీక్లి సంపాదకీయాలు ‘జగన్నాథ రథచక్రాల్’ ఇటీవల విడుదలై విశేష ఆదరణ పొందాయి. ప్రస్తుతం వీరు ఆంధ్రజ్యోతి ప్రచురణ ‘నవ్య’ వీక్లికి సంపాదకులుగా వ్యవహరిస్తున్నారు.

ఛానెల్-18

జీవితం అంటే ఒక సమస్య నుంచి ఇంకో సమస్యకి ప్రయాణం.

★ ★ ★

డిసెంబర్ నెల

చలిచలిగా వుంది.

రాత్రి పన్నెండు గంటలు దాటింది. లూనా మీద ఎవరో స్పీడుగా వస్తూ రోడ్డు వారగా పడుకున్న కుక్కపిల్లను చూసుకోలేదు. ముడుచుకుని పడుకుందేమో, నిద్ర మత్తులో వుందేమో కుక్కపిల్లకీ ఆ అలికిడికి మెలకువ రాలేదు. దాంతో కుక్కపిల్ల కాలిమీదుగా లూనా పోవడంతో ఒక్కసారిగా బాధగా 'కుయ్యి' మందది. దానరు పుని పట్టించుకోలేదు లూనా మీదున్న వ్యక్తి. తన ధ్యాసలో తానుండి వెళ్లిపోయాడు. అలావెళ్లిపోయిన వ్యక్తిని గుర్రుగా ఓసారి చూసి 'మళ్లీ ఇట్రారా నీ సంగతి చెప్తాను' అన్నట్లుగా తల విదిల్చి నొప్పి పెడుతున్న కాలిని మడిచి 'కుయ్యి కుయ్యి' మంటూ ముందుకి ఎలక్ట్రికల్ పోల్ దగ్గరగా కుంటుకుంటూ వచ్చి, పోల్‌నానుకుని ముడుచు కుని మళ్లీ పడుకుంది కుక్కపిల్ల.

లూనా రెండు మూడు మలుపులు తిరిగి శ్రీసాయి కిరాణా అండ్ జనరల్‌స్టోర్స్ దాటి కన్యకా పరమేశ్వరి కోవెల దాటి రథం వీధి దాటి కుడివైపునకు తిరిగి అక్కడి పైకప్పులేని మొండి గోడలు వున్న పాడుబడిన ఇంట్లోకి ప్రవేశించి ఆగింది. లూనా ఆగీ ఆగడంతో పందికొక్కొకటి భయంభయంగా పరుగులు తీసి రాళ్ల మధ్యన చేరి దాగుంది. లూనా ఆఫ్ చేసి, కిందికి దిగి, చేతులనోసారి రబ్ చేసుకున్నాడా వ్యక్తి. అరకొరా వెలుగులో ఆ వ్యక్తిని జాగ్రత్తగా గమనిస్తే –

అతనంత పొడవూ కాదు, పొట్టీ కాదు. మధ్యస్తంగా వున్నాడు. వైట్ అన్ వైట్- తెల్లలాల్చీ షరాయి మీదున్నాడు. అతని ఎడం చేతికి వాచీ వుంది. కుడిచేతి ఉంగరం వేలికి వుంగరం వుంది. అయితే అది బంగారందీ కాదు, వెండిది. వేలికేదో ప్లాస్టర్ చుట్టినట్టుగా మాసిపోయి అసహ్యంగా వుందా వుంగరం. మెడలో ఒంటిపేటది వెండి గొలుసుంది. అదీ అంతే! పాతబడిపోయి చచ్చిన పాములా వుంది. గొంతులో రాయేదో ఇరుక్కున్నట్టుగా గొంతుముడి, జారుడు ముక్కు, లోతు కళ్లు, చక్కు దవళ్లు. మొత్తానికి మొహంలో మాంసాన్నీ, గాలినీ ఎవరో లాగేసినట్టుగా వున్నాడతను. ముప్పయ్యేళ్ల వయసుంటుందతనికి. అందులో అనుమానం లేదు. అయితే... తనకు పాతికేనంటూ చెప్పుకొంస్తూ అసలు పేరు 'కిష్టపల్లి కుక్కల నా కొడుకు' ట్రిపుల్ కె ని. 'కిష్టపల్లి కొంటె కిష్టుడ'ంటూ చెప్పి కిసుక్కున నవ్వుతాడతను. అతనికందరిలాగే రెండు కాళ్లున్నా ఒక కాలు కుంటిది. దాంతో అతను ఒక కాలు పోగొట్టుకున్న నిచ్చనలా పక్కకి ఒరిగి నిల్చుంటాడు.

ఇప్పుడలాగే నిల్చున్నాడు ట్రిపుల్ కే. నిల్చుని షరాయి జేబులోంచి సిగరెట్ తీసి ముట్టించాడు. రెండు దమ్ములు లాగి ముక్కులోంచి కూడా పొగ నొదిలి, ఎవరి కోసమో చూస్తున్నట్టుగా చూస్తూ నిరీక్షించసాగాడు.

2

గబగబా నడుస్తోంది లక్ష్మి. నడుస్తూ ఆయాసపడుతూ చెమటలు పట్టిపోతోంది. రాత్రి పన్నెండు గంటలు దాటినా డిసెంబర్ నెలయినా చలిచలిగా వున్నా, లక్ష్మి చెమట్లు పట్టిపోతోందంటే తనేదో చెయ్యరాని పనో, చెయ్యకూడని పనో చేస్తోంది. దాంతోనే భయంతోనూ, ఆందోళనతోనూ చెమట్లు పట్టిపోతోంది.

లక్ష్మికి మొన్నటికి మొన్న దీపావళికి పదిహేడెళ్లి పద్దెనిమిదేళ్లొచ్చాయి. పద్దెనిమిదేళ్ల లక్ష్మి పాండవ వనవాసం సినిమాలో హేమమాలినిలా సన్నగా, పొడుగ్గా చూడముచ్చటగా వుంటుంది. సంపెంగ ముక్కు, పెద్ద పెద్ద కళ్లు, చిన్న నోరు, చక్కనైన మెడ, సరసమైన గుండెలు... చెక్కినట్టుగా వుంటుంది. 'ఈ గుంట ఎవడికి పడతాదో కాని, ఆడు బూర్ల గంపలో పడ్డట్టే...' అన్నట్టుగా కూడా వుండి, అందరినీ ఊరిస్తూ వుంటుంది. బ్రాందీకి బీరు తోడైనట్టుగా ఇన్ని అందాల లక్ష్మికి నటన కూడా తోడవడంతో ఇక చెప్పేదేముంది? కాక్‌టెయిల్ అయ్యి అందరికీ కిక్కిచ్చేస్తోంది.

లక్ష్మి ఇంటర్ ఫస్టియర్ వరకూ తెలుగు మీడియంలో చదువుకుంది. 'వాటీజ్ యువర్ నేమ్ 'అనడిగితే 'మై నేమ్ ఈజ్.. మై నేమీజ్ లక్ష్మి' అని సిగ్గుసిగ్గుగా చెప్పు

కోగలిగే ఇంగ్లీషు కూడా వచ్చామెకు. ఇంటర్ సెకండియర్ కూడా చదివేదే, కాకపోతే అప్పుడే ఓ చిన్న నాటికలో ఓ చిన్న వేషం వేసింది. చెల్లెలి వేషం. బాధ్యత లేని అన్నయ్య తాగి వచ్చి చెల్లిని కొడితే, చెల్లెలిగా తాను బాధగా జీరగా ఏడుస్తూ-

''ఆడదాన్ని, పైగా చెల్లెలిని కొడుతున్నావ్, సిగ్గు లేదురా? ఇవ్వాళ నా మీద పడుతున్న ఒక్కొక్క దెబ్బా రేపు నీ మీద లాఠీలుగా విరుచుకు పడతాయి. పోలీసులు నిన్నలా కొడతారు. తప్పదు. ఇది నా శాపం'' అన్నప్పుడు చప్పట్లతో హాలు హాలంతా మారుమోగిపోయింది. 'వన్స్‌మోర్' అన్నారెవరో. నాటిక అయిపోయింది.

స్టేజీ వెనక ముఖం కడుక్కుంటుంటే ఎవరో పెద్దాయన, ప్రముఖ రంగస్థల నటుడట! ఆయనొచ్చి తన రెండు చేతులూ పట్టుకొని, చెమ్మగిల్లిన కళ్లతో, అదోరకమైన గొంతుతో –

''బాగా చేశావమ్మా! అద్భుతంగా నటించావ్. నీలో ఓ మహానటి దాగుంది. ఆ నటిని చదువులో పడి చంపకు. దయచేసి చంపకు'' అనడంతో తనలో వున్న మహానటిని చంపడం ఇష్టం లేక ఆ నటిని కాపాడ్డం కోసం ఇంటర్ సెకండియర్ చదవడం మానుకుంది లక్ష్మి. పరీక్ష పోగొట్టుకుంది.

పరీక్ష పోయిన రోజైతే తనలో వున్న నటిని లక్ష్మి కాపాడుకోగలిగిందేమో కానీ, తన్ను తాను కాపాడుకోలేకపోయింది. అన్నయ్య అంతలా ఆమె మీద రెచ్చిపోయాడు. ఆమె రెండు చెంపలూ వాయించేసి –

''ఏమనుకుంటున్నావే, నీ గురించి నువ్వేమనుకుంటున్నావ్? ఈ నాటకాలు కూడు పెడతాయనుకుంటున్నావా? పెట్టవే, పెట్టవు. కనీసం గొంతు తడుపుకునేందుకు ఇన్ని నీళ్లు కూడా ఇవ్వవు. చక్కగా చదువుకోవే అంటే చదువుకోక పరిషత్తులంటూ, పోటీలంటూ ఆ ఊరూ ఈ వూరూ తిరిగి పరీక్ష పోగొట్టుకుంటావా? నిన్నూ.... నిన్ను చంపినా పాపం లేదే'' అన్నాడు. కళ్లంట నీళ్లు కూడా పెట్టుకున్నాడు.

''నాన్నేమయ్యాడో తెలీదు. పారిపోయిన మనిషి బతికాడో చచ్చాడో కూడా అంతు చిక్కడం లేదు. పుడుతూనే అమ్మను పొట్టన పెట్టుకున్నావ్. అన్నయ్యను కాబట్టి, తప్పదు కాబట్టి నిన్ను నా తలకెత్తుకున్నాను. ఏదో ఇంటర్ పాసయితే నీ బతుకు నువ్వు బతుకుతావనుకుంటే ఫెయిలవుతావా? ఛీ....'' అని నెత్తికొట్టుకున్నాడు.

తరువాత ఏమనుకున్నాడో ఏమో, దగ్గరగా వున్న తనని బలంగా, దురుసుగా, దూరంగా నెట్టేసి వెళ్లిపోయాడు.

అన్నయ్య నెట్టిందానికి లక్ష్మి వెళ్లి గోడకు కొట్టుకునేదే! కొట్టుకుంటే తలకు బొప్పి

కట్టేదే! కాకపోతే తన్ను తాను నిభాయించుకోవడంతో నిలదొక్కుకోగలిగింది. ఊపిరి పీల్చుకుంది. ఆ రాత్రంతా తిండి లేదు. అన్నయ్య మీద కోపంతో తిండి మానుకుంది. అయినా ఆకలి వేస్తుంటే దాన్ని తట్టుకోలేక నీళ్లు తాగుతుంటే గది కిటికీ అవతల ఆకాశం, చుక్కలు, చంద్రుడుతో బాటు చెట్టుకు చేరేసిన నిచ్చెనలా 'త్రిబుల్' (ట్రిపుల్ కెని లక్ష్మి 'త్రిబుల్' అని పిలుస్తుంది). కనిపించాడు.

'ఏంటిలా వచ్చావ'న్న లక్ష్మి చూపుకు సమాధానంగా –

''సుందరం నిన్ను రమ్మంటున్నాడు'' అన్నాడు త్రిబుల్ కిటికీ దగ్గరగా వచ్చి.

''ఎక్కడికి?'' అడిగింది లక్ష్మి.

''కాలేజీ తోటలోకి'' అన్నాడు.

''ఇప్పుడా? అన్నయ్య పడుకున్నాడు'' అంది.

''అన్నయ్య పడుకున్నాడు కాబట్టే ఇప్పుడు రమ్మంటున్నాడు, పొద్దున మీ అన్నయ్య నిన్ను కొట్టడం ఇదే కిటికీలోంచి సుందరం చూశాట్ట. తట్టుకోలేక ఏడుస్తున్నాడు'' చెప్పాడు.

''వస్తున్నానయితే'' అంది లక్ష్మి.

''రా'' అంటూ పక్కకి తప్పుకున్నాడు త్రిబుల్.

సుందరానికి పాతికేళ్ల వయసుంటుంది. గట్టిగా, బలంగా వుంటాడతను. జీన్స్ పాంటూ షర్టులో హీరోలా వుంటాడు. కాలేజీలో క్లర్క్‌గా ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. నాటకాలాడతాడు. వేసే ప్రతి నాటకానికీ అతనే హీరో. హీరోయిన్లే మారుతూ వుంటారు. లక్ష్మి హీరోయిన్ కాకముందు ఊరూ పేరూలేని వాళ్లంతా హీరోయిన్లయిపోయారు. లక్ష్మి ఎప్పుడయితే స్టేజెక్కిందో, అప్పటినుండి వాళ్లెవరికీ ఉనికి లేకుండా పోయింది. లక్ష్మికి చెల్లెలి వేషం ఇచ్చింది సుందరమే! మొదటి నాటికలోనే సుందరానికి లక్ష్మి చెల్లెలిగా నటించింది. తరువాత్తర్వాత అలాంటి పాత్రలు నటించలేదు. తను నటించలేదు అనేకంటే సుందరం నటింపజేయలేదంటే బావుంటుంది.

''ఏం చెల్లెలి వేషానికి నేను పనికిరానా?'' సుందరాన్నడిగింది లక్ష్మి.

''ఎందుకు పనికిరావు, కాకపోతే నీలో నేను చెల్లిని చూడలేకపోతున్నాను'' అన్నాడు సుందరం.

అలా అని చెప్పడమే కాకుండా, మోచేతి దూరంలో వున్న లక్ష్మిని ఒక్కుదుటున ముందుకు లాక్కున్నాడు. భుజాల మీద చేతులుంచి ఆమె కళ్లల్లో కళ్లు పెట్టాడు.

అప్పుడు సుందరం కళ్లని పరిశీలనగా చూసింది లక్ష్మి. ఆ కళ్లు చాలా విశాలంగా వున్నాయి. చెరువు నీళ్లలా చల్లగా వున్నాయి. గొడుగు నీడలా వెచ్చగా వున్నాయి. అంతే! 'ఈ కళ్లు చాలు నా బతుక్కి' అనుకుంది లక్ష్మి. మైమరుపుగా కళ్లు మూసుకుంది. అదే అదననుకున్నాడేమో లక్ష్మిని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు సుందరం. అది మొదలు కష్టానికీ సుఖానికి సుందరం కావాల్సొచ్చాడు లక్ష్మికి.

ఇద్దరూ ప్రేమలో పడ్డారు.

ప్రేమికులకి ఏకాంతాలు కావాలి. ఆ ఏకాంతాలకి పార్కులు, తోటలూ కావాలి. అలాగే వాళ్లలా ఏకాంతంలో వుండేందుకు ప్లేసులు, పథకాలూ ఫిక్స్ చేస్తూ వాళ్లక్కావలసింది అందచేస్తూ వాళ్లెవరూ చూడకుండా చేస్తూ కాపుగా ఓ మనిషి కావాలి. కావాలంటే అందుకు త్రిబుల్ గాడు రెడీ. అలా లక్ష్మికి దగ్గరయ్యాడు త్రిబుల్. సుందరానికి వాడింకా దగ్గర. అదలా వుంచితే–

కొరికి పారేసిన రాక్షస గోరులా ఆకాశంలో చంద్రుడున్న వేళ, ఇంతింత కళ్లు చేసుకుని నక్షత్రాలు తీక్షణంగా చూస్తున్నట్టనిపించే సమయంలో, ఎక్కడో నక్కలు అరుస్తుండగా, మరెక్కడో గుడ్లగూబలు ఎగురుతూండగా, చీకటి చీకటి తోటలోకి త్రిబుల్ గాడితో రానే వచ్చింది లక్ష్మి. చూస్తూనే లక్ష్మిని అమాంతం కౌగిలించుకున్నాడు సుందరం. త్రిబుల్ చెట్టుచాటుకి తప్పుకున్నాడు.

''వద్దు లక్ష్మీ వద్దు. నువ్వీ ఊళ్లో వుండద్దు'' బాధగా అన్నాడు సుందరం.

''మరెక్కడుండాలి?'' దీనంగా అడిగింది లక్ష్మి.

''ఉంటే గింటే నీలాంటి నటి హైదరాబాద్‌లో ఉండాలి, చెన్నైలో ఉండాలి. లేదంటే ముంబాయ్‌లో వుండాలి'' అన్నాడు సుందరం.

''ఉండాలంటే తెలిసిన వాళ్లు వుండాలి కదా'' అంది లక్ష్మి

''ఉన్నారు లక్ష్మీ! వున్నారు! హైదరాబాద్‌లో మా అక్క వుంది. అక్కంటే సొంతక్క కాదు. మా పిన్ని కూతురు. కృష్ణానగర్‌లో వుంటుంది. వెళ్లిపో లక్ష్మీ! తన దగ్గరకు నువ్వెళ్లిపో' 'అన్నాడు సుందరం.

''ఆవిడ అక్కడేంటి?'' అడిగింది లక్ష్మి.

''ఏంటో నాకూ తెలీదు గానీ, అక్కకి పెద్ద పెద్ద సినిమా వాళ్లతో పెద్దపెద్ద పరిచయాలున్నాయి. తను తలుచుకుందంటే చాలు నిన్ను స్టార్‌ని చేసేస్తుంది. అందులో అనుమానం లేదు. వెళ్లిపో'' అన్నాడు సుందరం.

''మరినువ్వు?''

'నేనూ నీతోబాటే వచ్చేస్తాను. నువ్వు హీరోయిన్, నేను హీరో. హైదరాబాద్‌లో ఫిలిం నగరంతా మందే' అన్నాడు. రామోజీ ఫిలిం సిటీ గురించి చెప్పాడు. రామా నాయడు స్టూడియో గురించి చెప్పాడు. సారథిలో సెట్ల గురించి, పద్మాలయాలో ఫ్లోర్ల గురించి చెప్పి–

''నీకేంటి లక్ష్మీ, నీకేం తక్కువ? నిన్నో పక్కనుంచి చూస్తే ఇలియానాలా కనిపిస్తావ్, మరో పక్క నుంచి చూస్తే కరీనాలా అనిపిస్తావ్. వద్దొద్దు. నువ్విక్కడవుండద్దు, వెళ్లిపో! వెళ్లిపో! హైదరాబాద్ వెళ్లిపో'' అన్నాడు సుందరం. 'సరే'నంది లక్ష్మి.

''రెండు మూడు రోజుల్లో మా అక్క ఇక్కడికి వస్తుంది. పరిచయం చేస్తాను. వీల యితే అక్కతోపాటు వెళ్లిపోదువుగాని'' అన్నాడు.

''నువ్వు కూడా రావాలి'' అంది లక్ష్మి.

''ఎందుకు రాను? నేనెప్పుడూ నీ పక్కనే వుంటాను'' అన్నాడు.

''అన్నయ్య దెబ్బలకి తట్టుకోలేక పోయాను సుందరం'' బాధగా చెప్పింది లక్ష్మి.

''చూశాను. చూసిన నేనే తట్టుకోలేకపోయాను. దెబ్బలు తిన్న నీ సంగతి చెప్పాలా?'' అని ఆమె బుగ్గల మీద ముద్దులు కురిపించాడు సుందరం. మండుతున్న బుగ్గలు చల్లబడ్డట్టనిపించాయి లక్ష్మికి! కొన్నాళ్లు గడిచాయి. ఈ కొన్నాళ్లూ ఇంతే!

వెళ్లిపో! వెళ్లిపో! హైదరాబాద్ వెళ్లిపో!

వెళ్లిపోవాలనే నిర్ణయించుకుంది లక్ష్మి. తనిలా నిర్ణయించుకుందో లేదో సుందరం ఇంటికి వాళ్ల హైదరాబాదక్కయ్య ఇట్టే వచ్చేసింది.

వచ్చిన ఆ అక్కయ్య ఎలా వుందయ్యా అంటే –

ఇంతింత జబ్బలతో, అంతంత కళ్లతో రిక్షా నిండుగా వుంది. జరీ అంచు తెల్ల చీర కట్టిందేమో తెల్లతెల్లగా చల్లచల్లగా వుంది. చెవులకి జూకాలు, మేటీలు, చేతులకి డజను డజను గాజులు, మెళ్లో నల్లపూసలు, గంటల్లా పుస్తెలు, రవ్వల నెక్లెసు– ఓల మ్మోలమ్మో! వూరి అమ్మతల్లులు ఇప్పల పోలమ్మ, ఎర్రకంచమ్మల తోడబుట్టిన దానిలా, తొడగొట్టి, నడిబజార్లో నిలబడేదానిలా వుంది. నవ్వితే ఆయమ్మ నోట్లో ఇటు పన్ను మీద పన్నే కాదు, అటు బంగారపు పన్ను కూడా కనిపించేలా వుంది.

పెద్దపెద్ద సూట్‌కేసులు– రెండు సూట్‌కేసులతో రిక్షా దిగిందామె. ఆ సూట్‌కేసులకి చక్రాలున్నాయి. లాగడానికి తాళ్లున్నాయి. తాళ్లుపట్టి ఆ సూట్‌కేసులు లాగుతూ వుంటే– రథాల్ని లాగుతోన్న లోకల్ వస్తాదులా వుంది.

ఆమె పేరు వైజాగ్ శకుంతల. వైజాగ్ ఆమె ఇంటిపేరు కాదు. కాకపోతే ఒకప్పుడామె వైజాగ్‌లో వుండేది కాబట్టి ఇప్పుడంతా ఆమెను అలా పిలుస్తున్నారు.

''మా శకుంతలక్కొచ్చేసింది! మా శకుంతలక్కొచ్చేసింది'' గోలచేశాడు సుందరం. అక్క వచ్చిన ఆనందంలో లక్ష్మిని మరింత గట్టిగా కౌగిలించుకున్నాడు.

''నా మరదలు పిల్ల ఈ చక్కని చుక్కేనా?'' లక్ష్మి పొడవు వెడల్పులు అంచనా కడుతూ అడిగింది శకుంతల.

''అవునక్కా'' అని లక్ష్మిని వాళ్లక్కకి పరిచయం చేశాడు సుందరం.

''మంచి నటక్కా! ట్రాజెడీ, కామెడీ ఏదైనా చేస్తుంది! బాడీ లాంగ్వేజ్ అదిరిపోతుందనుకో''

''అవునా'' అంటూ ఆప్యాయంగా లక్ష్మి తల మీద చేయుంచి నిమిరింది శకుంతల.

''చూడక్కా! నువ్వే చూడు! ఎంత బావుందో'' లక్ష్మిని కాస్తంత దూరంలో బొమ్మలా పెట్టి చూపించాడు సుందరం.

లక్ష్మిని రకరకాలుగా చూసింది శకుంతల. రెండో ఎక్కాన్ని మీది నుంచి కిందకి, కిందనుంచి మీదకి అప్పజెప్పినట్టుగా చూసింది. గుత్తొంకాయ కూరను కొరికి రుచి చూసినట్టుగా చూసింది. ముత్యాల్ని అరచేతిలో వుంచుకొని మంచివా? కాదా? అన్నట్టుగా పరిశీలించినట్టుగా చూసింది. చూస్చూసి అంతా బాగుందన్నట్టుగా 'భేష్' అంది.

''పిల్లలో ఎంచడానికేం లేదుగాని– మీరిద్దరూ పెళ్లెప్పుడు చేసుకుంటున్నారు'' అడిగింది.

''పెళ్లా? అప్పుడే పెళ్లేంటి'' ఆశ్చర్యపోయాడు సుందరం.

'' ఇంకా రెండు మూడేళ్లు ప్రేమించుకోవడమే! పెళ్లి చేసుకుంటే మార్కెట్ పోదూ'' అన్నాడు మళ్లీ.

''ముందు లక్ష్మి హీరోయిన్ కావాలి! తర్వాత నేను హీరో కావాలి. ఇద్దరం బాగా డబ్బు సంపాదించాలి. ఆ తర్వాతే మా పెళ్లి'' అని నవ్వాడు.

''నీకో సంగతి తెలుసక్కా! ఇద్దరం ఇంత క్లోజ్‌గా వుంటున్నా ముద్దులు, కౌగిలింతలే తప్ప– మితిమీరి ప్రవర్తించడం లేదు! అంత పట్టుగా ఇద్దరం వున్నాం''

అన్నాడు.

'' ఎంగిలి పడ్డం ఎంతసేపక్కా! కాని పద్ధతి! పద్ధతిగా వున్నాం'' అన్నాడు గొప్పగా.

సుందరం అన్ని మాటలకి 'అవును' అన్నట్టుగా సన్నగా నవ్వుతూ నిల్చుంది లక్ష్మి.

''చెడిపోడం, చెడగొట్టడం క్షణాల్లో పని! ఆ పని నేను నీ తమ్ముడిగా చెయ్యను గాక చెయ్యను'' అన్నాడు సుందరం.

''హెల్ప్ చెయ్యక్కా! మా లక్ష్మిని హీరోయిన్ను చెయ్యక్కా'' అని శకుంతల చేతులు పట్టుకున్నాడు. కళ్లు చెమర్చుకున్నాడు. అది చూసి–

''ఛ ఛ!! ఏంట్రా!! ఏంటిది! ఏడుపెందుకూ?! నేనున్నాను! నేనంతా చూసుకుంటాను! లక్ష్మిని హీరోయిన్ని చేసే పూచీ నాది! బలేవాడివే'' అంటూ సుందరాన్ని దగ్గరగా తీసుకుంది శకుంతల. పెంపుడు కుక్కపిల్లను తీసుకున్నట్టుగా సుందరాన్ని దగ్గరగా తీసుకుని, వాడితల మీద ముద్దు కూడా పెట్టింది శకుంతల. ఇదంతా చూసి చలించి పోయింది లక్ష్మి. ఆమె కళ్లల్లో ఆనంద బాష్పాలు చోటు చేసుకున్నాయి.

ఆ రాత్రి–

లక్ష్మికి శకుంతల హైదరాబాద్‌లో కొన్న చార్మినార్ గాజులనిచ్చింది. సుల్తాన్ బజార్ బొట్టుబిళ్లలిచ్చింది. ఎర్రగడ్డ సంతలో కొన్న వాక్‌మేనిచ్చింది. పుల్లారెడ్డి స్వీట్లిచ్చింది. ఇచ్చి 'బాగున్నాయా' అనడిగింది. ఆ అడగటం అమ్మలా అడిగింది. దానికేం చెప్పాలో తెలీక కన్నీళ్లు పెట్టుకుని శకుంతల్ని అల్లుకుపోయింది లక్ష్మి. పందిర్రాటకి మల్లెతీగ చుట్టుకున్నట్టుగా శకుంతల్ని చుట్టుకుపోయింది లక్ష్మి. తనని చుట్టుకుపోయిన లక్ష్మిని చూస్తూ–

''పిచ్చిపిల్ల'' అంటూ నవ్వింది శకుంతల.

తర్వాత మళ్లీ పూసల గొలుసిచ్చింది. స్కర్టూ, షర్టూ, బ్యాగిచ్చి వేసుకుని రమ్మంది. వేసుకొనొచ్చింది లక్ష్మి. వేసుకొచ్చిన లక్ష్మిని చూస్తూ వెర్రెత్తిపోయింది శకుంతల. ఆ డ్రస్సులో లక్ష్మి బంజారా హిల్స్ బడాబాబుల కూతుర్లా వుంది. జూబిలీ హిల్స్ సినీ జనాల చెలికత్తెలా వుంది. బాగు బాగున్నదనుకుంది శకుంతల. బ్రహ్మాండం అనుకుంది.

''హైదరాబాద్ ఎప్పుడొస్తున్నావ్'' అడిగింది.

''మీరెప్పుడంటే అప్పుడే'' అంది లక్ష్మి.

''అయితే రేపెళ్లిపోదాం! మీ అన్నయ్యతో చెప్పి బయల్దేరు'' అంది శకుంతల.

''అమ్మో! అన్నయ్యతోనా?! వద్దొద్దు! నేనేమీ అన్నయ్యకు చెప్పను! మనం వెళ్లిపోదాం! అంతే!'' అంది లక్ష్మి.

''పాపం! మీ అన్నయ్య కంగారు పడతాడేమో''

''పడితే పడనీయండి! నా బతుక్కి ఆయన అడ్డుపడకుండా వుంటే అంతే చాలు'' అంది లక్ష్మి కోపంగా.

''సరే మరి! రేపు రాత్రి రెండుగంటలకి భాగ్యనగర్ ఎక్స్‌ప్రెస్సుంది. దానికెళ్లిపోదాం! నువ్వు రెడీ అయిపో'' అంది శకుంతల. అలాగేనంది లక్ష్మి.

''మీ అన్నయ్యకు తెలీకుండా వుండాలంటే అంతా గప్‌చుప్‌గా జరగాలి. రేపు రాత్రి పన్నెండున్నర, ఒంటిగంటకల్లా నువ్వు రథం వీధి దాటి రైట్ సైడ్లో వున్న పాడుబడ్డ ఇంటి దగ్గర కొచ్చావనుకో! అక్కడ నీకోసం వెయిట్చేస్తూ త్రిబుల్ గాడుంటాడు. వాడి లూనా నువ్వు ఎక్కావనుకో! నువ్వు హైదరాబాద్ వచ్చేసినట్టే'' అని నవ్వింది శకుంతల. అందుకు 'ఓకే' అన్నట్టుగా తలూపింది లక్ష్మి. నిద్రొస్తున్నట్టుగా ఆవలింత కూడా తీసింది.

ఆ రాత్రి గడిచింది.

తెల్లారింది.

మళ్లీ రాత్రయ్యింది.

పన్నెండు గంటలు దాటింది. ఫలితంగానే ఇప్పుడు లక్ష్మి నడుస్తూ చెమటలు పట్టిపోతోంది. చేతిలో సూట్‌కేస్ బరువుగా వుందేమో! చేతిని లాగేస్తోందది. దాంతో పాటు ఇంటినుంచి బయల్దేరినప్పుడు ఎంత కాదనుకున్నా అన్నయ్య కదా! చిన్నప్పటి నుంచి పెంచి పోషించాడు కదా! పడుకున్న అన్నయ్యని కళ్లనిండుగా ఓసారి చూసుకుని వెళ్లిపోదాం అనుకొని, అన్నయ్య పడుకున్న గదిలోకి వెళ్లింది. అక్కడన్నయ్య మంచి నిద్రలోవున్నాడు. గుర్రుపెడుతున్నాడు. అన్నను చూస్తూ! 'వెళ్లొస్తానన్నయ్యా' మనసులోనే అంది లక్ష్మి. అన్నయ్య కాళ్లవైపు చూస్తూ ఆ కాళ్లకి నమస్కరిస్తున్నట్టుగా కళ్లార్చింది. అంతే! తన కాళ్లమీదుగా ఏదో పాకినట్టనిపిస్తే! 'అమ్మో' అంది గట్టిగా లక్ష్మి. అంతలోనే నోరు నొక్కుకుని తేరిపార చూసింది. బొద్దింక. బీరువా కిందికి పరుగు దీస్తూ కనిపించింది. ఇంతేకదా! అని తెప్పరిల్లేంతలో–

''ఏంటే గోల'' నిద్రలోనే అడిగాడు అన్నయ్య.

'' ఏం లేదన్నయ్యా! ఏం లేదు'' అని బైటపడింది లక్ష్మి. బైటపడిందేగాని అన్నయ్య అంతా గమనిస్తున్నాడన్న భయంతో వుంది. ఆ భయంతోనే గుండెలార్చుకు పోతున్నాయి లక్ష్మికి.

గబగబా నడుస్తోందేకాని ఆ నడకలో వేగం లేదు. ఆమె అడుగులు తడబడు తున్నాయి. అలా తడబడిన అడుగులకి కాలికింద ఏదో మెత్తగా తగిలింది. అంతే! 'కుయ్యి' మంది కుక్కపిల్ల. లూనా తొక్కేసిన కాలి మీదే ఇప్పుడు లక్ష్మి కాలు కూడా పడడంతో గోలగోల పెట్టేస్తోందది.

'మీ అమ్మకడుపులు మాడ' అన్నట్టుగా అరుస్తోంది. 'ఎలక్ట్రికల్ పోల్ చాటు చేసుకుని పడుకున్నా తొక్కేస్తున్నారేంట్రా' అన్నట్టుగా గగ్గోలెత్తి పోతోంది.

దాంతో బెంబేలెత్తి పోతూ చూసిన లక్ష్మికి ఎదురుగా అతను కనిపించాడు. షాక యిపోయిందామె. ఏం చెయ్యాలో తెలీక ఏడుస్తూ చేతిలో సూట్‌కేసు కింద పడే సింది.

దబ్'న కింద పడ్డ సూట్‌కేస్ ఏడుస్తున్న లక్ష్మిని రెండు మూడుసార్లు చూసి

''వద్దు లక్ష్మీ! నువ్వు ఈ వూరొదిలి వెళ్ళొద్దు'' అన్నాడతను. అలా అంటున్నప్పుడు అతని గొంతు దుఃఖంతో బొంగురుపోయింది.

లక్ష్మి ఏడుస్తోండడం, అతను కూడా ఏడుస్తూ మాట్లాడడం గమనించి, తన ఏడుపు ఇద్దరూ వినడం లేదని గ్రహించి కుంటికాలిని మరింతగా మడిచి కుంటు కుంటూ అటుగా దూరంగా వెళ్ళిపోయింది కుక్కపిల్ల.

''నేనంతా గమనిస్తూనే వున్నాను. సుందరం నీకెందుకు వేషాలు ఇచ్చాడో కూడా నాకు తెలుసు. నిన్నెందుకు ప్రేమిస్తున్నాడో నాకు తెలుసు. సుందరం వాళ్ల అక్క ఇక్కడెందుకు వచ్చిందో నాకు తెలుసు. వద్దు లక్ష్మి...వద్దు... నువ్వు హైదరా బాద్ వెళ్ళొద్దు'' అన్నాడు అతను మళ్లీ.

ఏం మాట్లాడాలో తెలియక అతని మాటలు వింటూ ఏడుస్తోంది లక్ష్మి.

''భాగ్యనగర్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌కి నువ్వు హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోదామని అనుకుంటున్నావు. నీకు కోసం ట్రిబుల్ గాడు అక్కడ వెయిట్ చేస్తున్నాడు... అన్నీ తెలుసు...లక్ష్మీ...నా కన్నీ తెలుసు.. అంటూ కన్నీళ్లు తుడుచుకున్నాడు అతను.

అతనిది సుమారుగా లక్ష్మి వయస్సే! కాకపోతే లక్ష్మి కన్నా ఓ నాలుగైదు నెలలు

పెద్దవాడై వుంటాడు. అంతే తేడా. నైట్ డ్రస్‌లో వున్నాడు. పొడుగ్గా అందంగా బాగు న్నాడు. లేలేత మీసాలు. మెరుపులీనే బుగ్గలు, కొనదేలిన ముక్కు, కన్నీటి కళ్లు... చూడగానే ' ఈకుర్రాడు కరెంట్ ఆఫీసులో పనిచేసే ఆ పెద్దాయన కొడుకు ప్రసాద్ బాబు కదూ' అనిపిస్తుంది.

అనిపించడం కాదు అది నిజం కూడా...

''నువ్వు ఏడవకుండా వుంటే నీతో చాలా విషయాలు మాట్లాడాలి'' అన్నాడు ప్రసాద్.

'నువ్వేమీ నాతో మాట్లాడొద్దు' అన్నట్లుగా ఏడుస్తూనే వుంది లక్ష్మి. ఇలా కాద నుకున్నాడేమో ఓ చేత్తో కింద వున్న సూట్‌కేసును అందుకొని, మరో చేత్తో లక్ష్మి చేయందు కొని ''రా'' అంటూ ముందుకి నడిచాడు ప్రసాద్. తనకిష్టం లేకపోయినా తప్పదన్న ట్టుగా ప్రసాద్‌తో పాటుగా నడవసాగింది లక్ష్మి.

ప్రసాద్, లక్ష్మి ఇద్దరూ ఇంతప్పట్నుంచీ స్నేహితులు. ఏడో తరగతి వరకూ వేర్వేరు స్కూళ్లల్లో చదువుకున్నా ఎనిమిదో తరగతి నుంచి ఇద్దరూ ఒకే స్కూల్లో చదువుకున్నారు. జూనియర్ కాలేజీ కూడా ఇద్దరిదీ ఒక్కటే. కూడబలుక్కున్నట్లు ఇద్దరూ ఒకే గ్రూపు తీసుకున్నారు.

ఎనిమిదో తరగతి చదువుతున్నప్పుడు మంచి మంచి గౌన్లు వేసుకొని వచ్చేది లక్ష్మి. నిక్కర్లో వుండేవాడు ప్రసాద్. పోలీస్ స్టేషన్ వీధిలోంచి లక్ష్మి, మునిసిపల్ ఆఫీసు పక్క సందులోంచి ప్రసాద్ నడిచొచ్చి ఇద్దరూ కళామందిర్ సినిమా హాలు దగ్గర కలుసుకునేవారు.

''మా అన్నయ్య నాకు పావలా ఇచ్చాడు'' అంటూ లక్ష్మి పావలా కాసు చూపిస్తే....

''మా అమ్మ నాకు రూపాయిచ్చింది'' అంటూ ప్రసాద్ రూపాయినోటు చూపించే వాడు.

రూపాయి పావలాతో ఇద్దరూ చాక్‌లెట్లు కొనుక్కునేవారు. శెనగలు కొనుక్కునే వారు. తేగలు, ఐస్‌క్రీములు, చాలా... చాలా... కొనుక్కుని, కాకెంగిలి చేసుకొంటూ ఇద్దరూ కలిసి తినేవాళ్లు. పదో తరగతి వరకూ తిండిగోలే! పదో తరగతి హాఫ్ ఇయర్లీ ఎగ్జామ్స్ వరకూ కూడా అదే గోల కొనసాగింది. హాఫ్ ఇయర్లీ ఎగ్జామ్స్ అయిపో యాయి. ఓ వారం రోజుల పాటు శెలవులు కూడా గడిచాయి. శెలవులు గడిచి స్కూలు తెరిచిన రోజు లక్ష్మి కొత్తకొత్తగా కనిపించింది ప్రసాద్‌కి. ఆ కొత్తదనం ఎలా వచ్చిం దంటే... అప్పుడు లక్ష్మి గౌనులో లేదు. లంగా- ఓణీలో వుంది. కళ్లకి కాటుక పెట్టు

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=706

*** * ***

Read other books of A.N. Jagannadha Sharma @

http://kinige.com/kbrowse.php?via=author&id=50